Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ ἴλαρχος προσέκλινε σιωπηλῶς καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν πύλην τῆς ἐκκλησιας, αἱ δὲ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱερέως, ὃν εὗρον ἐκδυόμενον τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ἄμφια. Ἰδὼν εἰσερχομένας αὐτὰς ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις προσεπάθει νὰ λύσῃ τὰς ταινίας τοῦ φαιλονίου του.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, *ἐναισιμώτατε*, μὴν ἐνοχλεῖσθε, ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα, θὰ 'μποῦμε καὶ θὰ 'βγοῦμε, δὲν θὰ καθίσωμεν. . . Ἡ Ἀντωνία σᾶς φέρει τὰς εἰσπράξεις της καὶ φεύγομεν, ἀμέσως... Συγγνώμην...

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐφημερίου, δεσποινὶς Ῥιχωρέλλη, ἤνοιξε τὸ βαλάντιον καὶ ἔχυσε ἐπὶ τοῦ ξυλίνου τραπεζίου τὰ περιεχόμενα, καὶ τὰ νομίσματα τὰ χάλκινα καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσᾶ διεσπάρησαν φύρδην μίγδην.

— Ἄ! ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν ἔκθαμβος, κύτταξε ἐδῶ...

Ὁ ἱερεὺς ἐμειδίασε καὶ λαβὼν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνίας εἶπε πρὸς αὐτήν:

—Κόρη μου, σήμερον ἐφάνης ἄσωτος... Ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶνε δεῖγμα τῆς ἀγαθῆς σου καρδίας . . . Ἀλλὰ «μηδὲν ἄγαν» τέκνον μου, νομίζω ὅτι ὀφείλω μᾶλλον νὰ σε μαλλώσω παρὰ νὰ σε εὐχαριστήσω. Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ Ἀντωνία ἠρυθρίασε, προσεπάθησε ν' ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς θείας Ἰσαβέλλας προσηλώθη ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκφράσεως τηλικούτου θαυμασμοῦ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν εἶμαι ἀξία τῆς παραμικρᾶς εὐχαριστίας, ἅγιε ἐφημέριε, εἶπε ζωηρῶς. Τὸ ποσὸν τοῦτο δέν το ἔρριψα ἐγώ· τὸ εὕρηκα ἐντὸς τοῦ βαλαντίου πρὶν περιέλθω τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ αὐτῆς περιέπεσεν εἰς ἔκπληξιν καὶ θάμβος. Ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν ἄναυδος, ἔπειτα δ' ἐκβάλλουσα στεναγμὸν ὁμοιάζοντα πρὸς χρεμετισμὸν καὶ καταπόρφυρος ἐκ τῆς συγκινήσεως ἀνεφώνησε:

— Τί συμβαίνει τὸ λοιπόν; Ἐγὼ ἔστειλα *ἐκθὲς* μόνη μου τὸν Βερνάρδον νὰ φέρῃ τὸ βαλάντιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μήπως λοιπὸν ἐτόλμησε νὰ ψάξῃ...

— Μά, θείτσα μου, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις, ὅπως δήποτε δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς, διότι ἀντὶ νὰ μου πάρουν, τοὐναντίον μοῦ ἔδωκαν χρήματα χάριν τῶν πτωχῶν. Καὶ τί ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ κανεὶς καὶ νὰ το ψάξῃ . . . Τάχα τί παράδοξον ἂν ὁ Βερνάρδος το ἔβαλεν ἁπλούστατα ἐπάνω εἰς τὸ προσευκτήριον; Τέλος πάντων, σᾶς παρακαλῶ, τί σπουδαῖον εἶνε τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ κάμνετε τόσον θόρυβον;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐδάκρυσεν.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα φοβηθεῖσα μήπως δυσηρέστησε τὴν ἀνεψιάν της, καὶ θέλουσα νὰ την καταπραύνῃ εἶπε γελῶσα:

— Νὰ ἰδῇς, Ἀντωνία μου, ὅτι ὁ κ. Κροιμενὶλ θὰ ἐσκέφθη πρωὶ πρωὶ καὶ ἦλθε κρυφὰ νὰ σου κάμῃ αὐτὴν τὴν ἔκπληξιν..

— Μὰ τώρα, θείτσα μου, εἰξεύρετε ὅτι εἶνε ἀδύνατον, διότι ὁ κύριος Κροιμενὶλ πρῶτον μὲν ποτὲ δὲν ἐξυπνᾷ πρωὶ καὶ δεύτερον δὲν εἴξευρεν ὅτι θὰ συνάξω ἐγὼ σήμερον διὰ τοὺς πτωχούς...

— Ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα ἐδῶ εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἀποδώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς γενναιοδωρίας ταύτης, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ῥιχωρέλλη σύννους.

— Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ξένος, καθ' ὅσον εἰξεύρεις, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν . . . εἶπεν ὁ ἐφημέριος.

Ἀλλ' αἴφνης διακοπεὶς ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ παρευθὺς ἐκρότησε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν:

— Ἐκτὸς πλέον ἂν δὲν εἶνε ὁ νέος τὸν ὁποῖον εἶδα σήμερον τὸ πρωὶ ὅταν περιῆλθα τὴν ἐκκλησίαν.

— Ποῖος νέος! ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα συνοφρυουμένη.

— Ἕνας νέος ψιλομελάχρινος μὲ γένεια καστανὰ ὁ ὁποῖος ἐκάθητο δεξιὰ τῆς εἰσόδου εἰς τὰ σκοτεινά.

Ὡς διὰ μαγείας ἡ μορφὴ τοῦ Γεωργίου παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀντωνίας. Καὶ πράγματι ἦτο ἀπαράλλακτος πρὸς τὸν ἅγιον, ὃν πρὸ ὀλίγου ἔβλεπεν ἡ Ἀντωνία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ πρὸς τίνα ὁμοιάζει. Ἐξ ἅπαντος αὐτὸς θὰ ἤνοιξε τὸ προσευκτήριόν της καὶ κατέλιπεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀδιακρίτου περιεργίας του.

Ἡ πρᾶξίς του αὕτη ἐφάνη εἰς τὴν Ἀντωνίαν ἄγαν τολμηρά. Καὶ τί ἤθελε λοιπὸν αὐτός; Τί ἤλπιζε τάχα; Ἐπειδὴ τυχαίως συνηντήθησαν καθ' ὁδὸν ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτήν; Εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ την ἀναγκάσῃ εἰς εὐγνωμοσύνην διὰ τῆς ὑβριστικῆς καὶ προσβλητικῆς γενναιοδωρίας!

Ἐν τούτοις φωνὴ πρωτοτέρα, ἡ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀπεκρίνατο: Καὶ τί διαβλέπεις ἐν τῇ πράξει ταύτῃ οὗ ἕνεκα ὀφείλεις νὰ παραπονῆσαι; Ἐποίησεν ἐλεημοσύνην διὰ τῶν χειρῶν σου καὶ ἐν κρυπτῷ. Καὶ ἐν ᾧ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀναμείνῃ νὰ διέλθῃς ἐνώπιόν του, αὐτὸς τοὐναντίον φοβούμενος μήπως σε δυσαρεστήσῃ, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα σου, ἀπέδειξε τὴν συστολήν του. Δι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ τον ἐλέγξῃς;

Καὶ ἀκριβῶς τὸ μυστήριον τοῦτό τὴν ἔθλιβεν. Οὕτω πως ἦτο ἠναγκασμένη παρὰ τὴν θέλησίν της νὰ ἔχῃ τρόπον τινὰ σχέσιν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρός της. Ἐὰν ἔβλεπεν αὐτὴν ἠδύνατο νὰ τῇ μειδιάσῃ, ὡς ἐὰν ὑπῆρχε πρὸς ἀλλήλους ἀρχή τις μυστικῆς συνενοήσεως. Προθύμως θὰ ἔλεγε τὸ ὄνομά του, θὰ ἀνεφώνει ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ τολμήσας νὰ παραβιάσῃ τὸ ἀπόρρητον τοῦ προσευκτηρίου της καὶ νὰ τῷ ἀπορρίψῃ τὸ χρυσίον, ὅπερ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ μιάνῃ τὸ βαλάντιόν της.

Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ το ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἱερέως καὶ τῆς ἀδελφῆς του, νομίζουσα ταπεινωτικὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν Κλαιρεφόν, καὶ ἐσιώπησε.

— Τώρα ὅπου ἔδωκες τὸν λογαριασμόν σου, κόρη μου, ἔλα νὰ φύγωμεν, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ὡραῖα τοῦ την ἐκαταφέραμεν τοῦ κυρίου Κροιμενίλ, νὰ μας περιμένῃ ἔξω, μόνος τόσην ὥραν σὰν νὰ εἶνε σκοπός. Ἔλα 'πᾶμε νὰ τον ἀπαλλάξωμεν πρὶν φωνάξῃ: ἀλλαγή! Πολλὰ τὰ ἔτη σας, ἅγιε ἐφημέριε. . . καὶ σύ, μικρή μου, ἔχε 'γειά!

Ἡ *μικρὴ* Ῥιχωρέλη, ἥτις, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, ἦτο *πενηντάρα*, προσέκλινεν εὐγενῶς καὶ προέπεμψε τὰς δύο κυρίας μέχρι τῆς θύρας.

Μόλις ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἐκεῖθεν ἐξέλθωσι καὶ εὕρωσι τὸν ἀναμένοντα ἴλαρχον, ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀποβλέψασα πρὸς τὴν ἀνεψιάν της μετὰ βλέμματος μεστοῦ περιεργίας, ἠρώτησεν αὐτήν:

— Δὲν εἶνε τρόπος, κόρη μου, νὰ μὴν ἐπρομάντευσες τὸν ἐλεήμονα αὐτὸν νέον, καθὼς σού τον *περιεδιέγραψεν* ὁ ἅγιος ἐφημέριος. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ ἐκλαμπρότατος κὺρ Καρβαγὰν αὐτὸς *αὐτοταυτότατος*

— Θεία μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις στενοχωρουμένη.

— Ἔ; καὶ τί μὲ τοῦτο; Ὁ υἱὸς τοῦ ἀχρείου τούτου ἀνθρώπου, αἰσθανόμενος ἴσως τύψιν συνειδότος, δίδει ὀλίγα χρήματα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχει κλέψῃ ὁ πατήρ του, καὶ μεταχειρίζεται τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν ἀπόδοσιν ταύτην τὴν ἀρεστὴν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν θεόν· ἡ πρᾶξίς του εἶνε ἠθικωτάτη καὶ λεπτοτάτη καὶ εὐγενεστάτη καὶ *δελικατοτάτη*!... Νὰ ἰδῇς, Ἀντωνία μου, ὅτι θὰ ἔχωμεν *σύμμαχον* ἰσχυρότατον ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ τέρατος.

— Σᾶς παρακαλῶ, θεία μου, μὴ ἀστείζεσθε καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καθόλου ἀστεῖον! εἶπεν ἡ κόρη Κλαιρεφὸν διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— Μὰ τί ἔχεις; Δὲν καταλαμβάνω τὴν *σὴν κίνησίν* σου, ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ κόρη ἔκπληκτος.

—Ἐξευτελίζομαι καὶ προσβάλλομαι... Δὲν εἰμπορῶ, θεία μου, νὰ παραδεχθῶ ἐγὼ ν' ἀναμιγνύεται ἕνας ξένος διὰ τῆς βίας εἰς τὸν βίον μου ... Δέν τον γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀποστρέφομαι ἐκ τῶν προτέρων, καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε ἄλλο περὶ αὐτοῦ, παρὰ ὅτι εἶνε υἱὸς τοῦ πατρός του, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλω ἂν ὄχι νὰ τὸν περιφρονῶ ἀλλὰ τοὐλάχιστον νὰ τὸν μισῶ. Καὶ ἔπειτα τίς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν ἔφερε τὰ χρή